

NO. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCHE VAN LOUIS TRACY

(21)

HOOFDSTUK XVII.

(Slot).

Ik moet weten wat u bedoelt, mijnheer Li Chang," zei Winter gestreng: om de een of andere reden wantrouwde hij den jutte-koopman met zijn vleierende stem. „Waarom bent u die twee huizen binnen gegaan, en niet No. 412? En wat voor nut heeft 't om hier nog langer te staan wachten? Ze moeten ons wel gezien hebben, en zullen wel begrijpen, waarom we komen."

„Nee," kwam 't eenigszins verrassend antwoord. „Niemand in No. 412 weet dat u hier bent. Daar hebben we wel voor gezorgd. Wat de andere huizen betreft: ze verschaffen 't eenvoudigste middel om toegang tot 't middelste te krijgen. Er zijn deuren in den kelder gemaakt, en aparte trappen gebouwd. Als u bijgevolg de deur van No. 412 opengebroken hadt, zoudt u twee andere gesloten deuren vinden, terwijl de bewoners uit één van de twee, of uit beide huizen ernaast zouden kunnen ontsnappen. Wij Chineezers weten al lang, hoe een geheime vereeniging te werk moet gaan. U kunt 't gerust van mij aannemen, dat bijvoorbeeld de gewone deur van een opium-kit nooit door de habitués gebruikt wordt."

Li Chang sprak zeer langzaam, en met de nauwkeurigheid van iemand, die de moeilijkheden van de Engelsche taal geheel in zijn macht heeft. Het was gemakkelijk om zijn woorden te volgen, maar niet, om hun ware beteekenis te doorgronden.

Langzamerhand waren de Commissaris, Handyside, Furneaux en de Inspecteur komen aanzetten, en dit vijftal vormde een groepje temidden van den kring van detectives en agenten. Er was geen enkel teeken van leven in één van de drie huizen; behalve de politie en de Oosterlingen was de straat geheel verlaten. Ongetwijfeld gluurden er heel wat oogen door de donkere vensters, maar de bewoners van Charlotte Street bemoeiden zich uitsluitend met hun eigen zaken, wanneer de politie in de buurt was.

„Wat raadt u ons te doen, mijnheer?" zei Winter, zich tot den Commissaris wendend.

„Mijnheer Li Chang wil, dat wij ons niet verroeren voor één uur. Het is nog maar een minuut of zes."

„En wat dan? Moeten we die andere huizen binnengaan, en niet no. 412?"

„Ja," zei de Chinees.

„Hebt u de deuren opengelaten?"

„Nee, zij moeten opengebroken worden. Maar er zijn alleen maar kleine sloten. De grendels zijn opzij geschoven."

„Het lijkt wel of er heelemaal geen licht in die huizen is. Mijn agenten moeten hun lampen gebruiken, en dan is er kans, dat ze aangevallen worden."

„Nee," zei Li Chang bedaard. „Er zal niet gevochten worden. Die ellendige Mandjou's zijn hulpeloos. Daar hebben wij voor gezorgd."

„Maar hoe dan toch? Bedoelt u dat ze bedweld zijn?"

„Gebonden," zei de Chinees. „Aan handen en voeten gebonden."

„Maar waarom moeten we dan toch in 's Hemelsnaam wachten?"

„Het zal alles in orde zijn," was 't kalme antwoord. „Ik heb een afspraak met u gemaakt, en wil, dat u zich daar aan houdt."

Van den Chinees zijn standpunt was er zeker iets voor dit argument te zeggen. Hij scheen dan ook te vinden, dat er nu genoeg over gesproken was, want hij streek rustig een lucifer aan, keek op zijn horloge, keek zijn vriend aan die samen met hem de onderneming geleid had, en zei iets, dat al of niet alleen maar kon zijn, hoe laat 't was.

Winter haalde zwaar adem. Hij begreep die Oosterlingen niet, maar enfin, een afspraak was nu eenmaal een afspraak en wat kon hij er dus verder aan doen. Plotseling, ongeveer twee minuten voor één, hoorde men een eigenaardig knetterend geluid, een massa vonken spatte uit één boven het steile dak van No. 412, en de bovenramen van de huizen er over weerkaatsten een vuurrooden gloed.

„Grote God! 't Huis staat in brand!" riep Winter uit.

Tegelijkertijd klonk er een geschreeuw aan beide uiteinden van de straat. Er kwamen mannen aanhollen, die den achterkant van 't huis hadden moeten bewaken, en die kwamen zeggen, dat er een hevige brand op de eerste verdieping aan den achterkant van No. 412 woedde.

„Trap die drie deuren in!" riep Winter tegen zijn agenten. „Sleep er iederen Chinees, dien je ziet, uit! Boei ze met drie en vier aan elkaar! Arresteer die kerels, die hier buiten staan, maar houdt de twee troepen uit elkaar!"

„Waarom worden wij, uw vrienden, gearresteerd?" vroeg Li Chang waardig.

„Dat zal ik je gauw genoeg vertellen, jou slimme duivel!" schreeuwde de Hoofdinspecteur, woedend, omdat hij merkte, dat hij voor den gek gehouden was. „Wat heb je voor duivelsche streken uitgehaald tegen die ellendelingen, die daar in vastgebonden zijn? ...

Maar wacht, ik zal er wel gauw achter komen."

Hij keerde zich tot een inspecteur.

„U moest maar dadelijk met deze bende Chineezers naar 't politie-bureau gaan," zei hij. „Ik zal spoedig volgen, en een aanklacht indienen."

Hij voelde een hand als een klauw op zijn arm, en hoe woest van ergernis hij ook was, toch dwong hij zich om te luisteren.

„Wij zijn bereid om overal heen te gaan waar u maar wilt," zei Li Chang rustig. „Maar spaar uw eigen manschappen. Zij moeten No. 412 niet binnengaan. Zij zullen uit elkaar spatten. Houd hen tegen! Ik zal u niet twee keer waarschuwen."

Hoe 't ook zij, voelde Winter zich gedrongen om te gehoorzamen. De middelste deur was al bijna opengebroken, maar hij snelde naar voren en verbod den mannen die er door binnen wilden dringen, dat te doen, en liever hun kameraden te helpen. Een aantal detectives en agenten waren reeds in de donkere gangen van No. 410 en 414, toen zelfs de muren sidderden onder den hevigen schok van een ontploffing in No. 412, die spoedig door nog drie knallen gevolgd werd. Een groote vlam stak dadelijk eenige meters boven de bovenste verdieping uit, en liet zien, dat de reeks van ontploffingen niet alleen den geheelen achterkant van het huis verbrijzeld had, en zoodoende den brand nieuwe stof en ruimte gegeven had, maar dat er geen twijfel mogelijk was dat de bommen — als 't

Een even smaakvol als juist opgevat affiche van Johan Briedé.

tenminste bommen waren — zelf met een hoogst ontvlambare stof gevuld waren. Van nu af aan kon de politie niets meer doen, dan de menschenmassa, die spoedig samenschoolde, op een afstand houden, en zoo ruimte maken voor de brandweer. Er bleef niets van het heele gebouw op No. 412 over dan de afbrokelende muren aan den vóór- en achterkant. De huizen daarnaast waren er maar weinig beter aan toe, en de brandweermannen spanden zich hoofdzakelijk in om de ramp te beperken.

Eén ding was zeker. Geen levend wezen had uit dat rampzalige huis kunnen ontsnappen. Het vuur was ook ongelooflijk gauw verspreid geweest, zoodat er waarschijnlijk wel petroleum of iets dergelijks gebruikt was.

Winter en Furneaux, vergezeld door den Commissaris en Handyside, liepen naar het dichtstbijzijnde politie-bureau. De Amerikaan was de eenige, die sprak.

„Rare snuiters, die Chineezers!" zei hij, blijkbaar meer hardop denkende dan een antwoord verwachtend. „Zij houden er van om hun eigen geschillen uit te vechten. Ik geloof, dat wij er ook zoo over zouden denken als wij in China woonden."

Niemand zei verder iets. Winter wierp een onderzoekend, haast treurigen blik op Furneaux, maar het kleine mannetje had zijn oogen op den grond gericht, alsof hij diep in gedachten verzonken was.

In de verhoorkamer van het politie-bureau stonden de vijftig Chinesezen op hen te wachten. Vijf en twintig paar schuine oogen keken glinsterend naar hen, toen ze binnenkwamen, maar er werd geen woord gesproken. Natuurlijk koos Winter Li Chang uit om het woord te doen.

„Vertel me nu eens," zei hij, „alles wat er gebeurd is nadat u en de anderen die twee huizen in Charlotte Street binnengegaan zijn."

De Chinees keek hem onverstaanbaar aan. Zijn gezicht was even onbewogen, en zijn gebaren waren even langzaam en nauwkeurig alsof hij in 't East End in zijn pakhuis aan 't jutte verkoopen was.

„Wij vroegen om binnengelaten te worden, en nadat wij 't wachtwoord gezegd hadden en 't teeken hadden laten zien, waren er geen moeilijkheden meer," zei hij.

„Wij waren in troepjes van drie. Zoodaals u waarschijnlijk wel gezien zult hebben, voerde ik er één aan, dat in No. 410 binnenging. Mijn vriend, Wong Lung Too, leidde het andere. De ivoren doodskopjes maakten alles heel eenvoudig. Wij zeiden aan de portiers, dat wij juist uit China waren aangekomen, en een dringende boodschap over hadden te brengen. Toen we er eenmaal in waren stopten we den portiers een prop in den mond en bonden ze vast. Toen gingen we No. 412 in, waar we wisten, dat Wong Li Fu aan 't opium schuiven was met de overblijvende veertien."

„Bestond de bende dus in 't geheel uit zeventien man?" viel Furneaux hem in de rede.

„Zeventien Mandjou's. De rest zijn huurlingen, en van geen belang."

„Vreemd," mompelde Furneaux, als tot zichzelf. „De geschiedenis begint en eindigt met het getal zeventien!"

Weer trachtte Winter zijn collega met zijn uitpuilende oogen te doorboren, maar het kleine ventje was te zeer getroffen door de toevalligheid van dit cijfer, om eenige acht op hem te slaan.

„Wehu, gaat u voort!" zei hij ongeduldig, den Chinees boos aanzien.

„Wij gingen naar de groote kamer aan den achterkant," vervolgde Li Chang rustig, ieder woord op zichzelf uitsprekende en blijkbaar zorgvuldig vooruit bedenkende of het wel het juiste was, „en vonden Wong Li Fu. Wij bonden hem vlug en zeer stevig. De anderen bonden wij bij twee en drie tegelijk. Natuurlijk brachten we de twee portiers naar dezelfde kamer, zoodat u geen moeilijkheden door hen zoudt ondervinden, maar ze allen tegelijk onschadelijk kon maken."

Toen viel Wong Lung Too in de rede. Hij kon blijkbaar beter Engelsch volgen, dan 't zelf spreken.

„Ja," zei hij in zijn gebroken taaltje. „Wij wilden graag dat u alle Chineezers tegelijk te pakken kreeg, héél graag!"

Toen glimlachte hij vriendelijk en likte zijn lippen af.

„Maar als uw verrassing van 't huis zóó goed slaagde, hoe kwam 't dan, dat er brand uitbrak?" zei Winter, die zich net hield alsof hij er niets van begreep.

Dit keer leek 't wel, alsof er een zweem van angstige onzekerheid in 't onbewogen gelaat van Li Chang kwam.

„Dat is een mysterie," zei hij, „dat misschien wel nooit opgelost kan worden. Maar 't bespaart uw regering een boel last."

In die paar woorden drukte hij uit hoe zijn houding onder een langdurige ondervraging zou zijn. Noch Winter noch de Commissaris kon iets meer uit hem krijgen. De brand was een ongeluk — een groot toeval. Hij wist heelemaal niet, hoe 't gekomen was.

Na een lang geheim gesprek tusschen de twee chefs van het Departement van Crimineele onderzoekingen, werden de namen en adressen van de gevangenen opgeschreven, en kregen ze hun vrijheid terug.

Voordat Li Chang wegging, vroeg Furneaux hem de drie ivoren doodskopjes terug en kreeg ze direct.

„Eén woord in uw oor," mompelde de detective, sotto voce. „Heeft Wong Li Fu u herkend?"

„O, ja," zei de Chinees.

„En hebt u iets tegen hem gezegd?"

„O, ja."

De twee keken elkaar vlak in de oogen. Eénmaal kon Furneaux diep 't hart van een Oosterling doorgronden, en wat hij daar las, hield hij voor zich, maar hij wist, even zeker alsof hij er bij tegenwoordig geweest was, precies wat Li Chang tegen Wong Li Fu gezegd had. Hij had een boodschap overgebracht van twee graven, ver-weg in China.

En dat is alles — of bijna alles.

De „brand in de Charlotte Street" bracht maar weinig opschudding te weeg. Het werd bekend, dat No. 412 een verblijfplaats van Chineesche opiumschuivers was, en het verlies van de opium-kit en haar bezoekers werd niet als een nationale ramp beschouwd. De beschieting van Fortescue Square No. 11 werd als een veel ernstiger zaak opgevat, en den geheelen volgende dag waren de kranten er vol van. Toen begon de belangstelling echter al te verminderen. Mijnheer en mevrouw Forbes vertrokken met hun dochter en hun bedienden naar Schotland, en toen kwam het Amateur Golf Kampioenschap aan de orde van den dag zoodat de uitspattingen van een paar fanatieke Chineezers in Londen spoedig vergeten waren.

Dat is te zeggen, ze waren vergeten door de meeste menschen, maar één man, Frank Theydon, keerde terug naar zijn kamers in de Innesmore Mansions om zich hals over kop in zijn werk te verdiepen en tevergeefs te trachten die bladzijden uit zijn geheugen weg te vagen, die zoo vol waren van wonderzoet gemijmer. Hoe hij z'n best ook deed om 't verleden te vergeten door de plichten en zorgen van 't heden, de stralende ver-